

Prima pagină>Introducerea unei acțiuni în justiție>Atlas Judiciar European în materie civilă>

Ordonanța asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare

Ordonanța asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare

Portugalia

Articolul 50 alineatul (1) litera (a) – Instanțele competente pentru emiterea ordonanței asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare

În conformitate cu competența instanțelor pe baza obiectului și a valorii, astfel cum este determinată de Legea privind organizarea sistemului judiciar ([Legea nr. 62/2013 din 26 august 2013](#)), instanțele competente în cadrul procedurilor de emitere a unei ordonanțe asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare sunt următoarele în cauzele care se referă la aria de competență corespunzătoare a instanțelor:

Instanțele civile centrale (*Juízos Centrais Cíveis*);

Instanțele civile locale (*Juízos Locais Cíveis*) și instanțele cu competență generală (*Juízos de competência genérica*);

Instanțele competente pentru familie și minori (*Juízos de família e menores*);

Instanțele de dreptul muncii (*Juízos do Trabalho*);

Instanțele comerciale (*Juízos de Comércio*);

Instanțele competente în materie de executare (*Juízos de Execução*);

Tribunalul pentru Proprietate Intelectuală (*Tribunal da Propriedade Intelectual*);

Tribunalul Concurenței, Reglementării și Supravegherii (*Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão*);

Tribunalul maritim (*Tribunal Marítimo*).

Articolul 50 alineatul (1) litera (b) – Autoritatea desemnată ca fiind competentă pentru obținerea informațiilor privind contul bancar

Ordinul avocaților și al agenților însărcinați cu executarea (*Ordem dos Solicitadores e Agentes de Execução, OSAE*).

Rua Artilharia 1, no 63

1250-038 Lisbon

Tel.: (+351) 213894200

Fax: (+351) 213534870

Adresă de e-mail: geral@osae.pt

<http://osae.pt/pt/pag/osae/osae/1/1/1/1>

Articolul 50 alineatul (1) litera (c) – Metodele de obținere a informațiilor privind contul bancar

Următoarele metode sunt prevăzute de legislația națională:

Toate băncile din Portugalia au obligația de a face cunoscute informațiile, dacă debitorul deține un cont la aceste bănci [articolul 14 alineatul (5) litera (a)].

Autoritatea de informare poate avea acces la orice informații relevante deținute de autoritățile sau de administrațiile publice în registre sau pe alte suporturi [articolul 14 alineatul (5) litera (b)].

Aceste metode sunt consacrate la articolul 749 din Codul de procedură civilă și reglementate de articolul 17 din Ordinul ministerial de punere în aplicare nr. 282/2013 din 29 august 2013, astfel cum a fost modificat ultima dată.

Pentru ca autoritatea competentă (Ordinul avocaților și al agenților însărcinați cu executarea, OSAE) **să aibă acces la informațiile privind existența conturilor în Portugalia, se trimite o cerere Băncii Portugaliei. În Portugalia, aceste cereri de informații pot fi efectuate numai utilizând numărul de identificare fiscală (NIF) sau numărul de identificare ca persoană juridică (NIPC) ale debitorului. Pentru ca cererile să fie prelucrate rapid, se recomandă ca acestea să includă următoarele informații:**

numărul de identificare fiscală (NIF) al debitorului sau

numărul de identificare ca persoană juridică (NIPC) în cazul în care debitorul este o întreprindere;

adresa debitorului.

Articolul 50 alineatul (1) litera (d) – Instanțele la care se poate introduce calea de atac împotriva refuzului de a emite o ordonanță asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare

Instanțele de apel sunt competente să soluționeze căile de atac.

Cu toate acestea, în conformitate cu dreptul național, calea de atac trebuie introdusă la instanța care a pronunțat hotărârea atacată.

Articolul 50 alineatul (1) litera (e) – Autoritățile desemnate ca fiind competente pentru primirea, transmiterea și notificarea sau comunicarea ordonanței asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare și a altor documente

Instanțele, mai precis funcționarii judiciari;

Ordinul avocaților și al agenților însărcinați cu executarea (OSAE), mai precis agenții însărcinați cu executarea.

În general, executorii judecătorești sunt împuterniciți să efectueze notificările necesare.

În conformitate cu dreptul procedural portughez, funcționarii judiciari intervin numai în următoarele situații:

pentru executările în cazul cărora statul este creditorul;

pentru executările în cazul cărora Parchetul reprezintă creditorul;

în cazul în care nu există niciun executor judecătoresc în districtul în care procedura de executare este în curs, iar utilizarea unui executor judecătoresc dintr-un alt district ar presupune costuri disproporționate. Această intervenție este hotărâtă de un judecător, la solicitarea creditorului.

În cazul în care etapele procedurale necesare ar presupune costuri de călătorie disproporționate și nu există niciun executor judecătoresc în locul în care se consideră că aceste etape procedurale au loc. Această intervenție este hotărâtă de un judecător, la solicitarea executorului judecătoresc.

pentru executările cu o valoare de cel mult 10 000 EUR, în cazul în care creditorii sunt persoane fizice, iar cererea nu se referă la o activitate comercială sau industrială, cu condiția ca intervenția să fie solicitată în cererea de executare, iar costurile procedurale relevante să fie plătite.

pentru executările cu o valoare de cel mult 30 000 EUR, în cazul în care cererea este legată de ocuparea forței de muncă, iar partea care dorește executarea solicită intervenția în cererea de executare și plătește costurile procedurale relevante.

Articolul 50 alineatul (1) litera (f) – Autoritatea competentă pentru executarea ordonanței asigurătorii europene de indisponibilizare a conturilor bancare

Ordinul avocaților și al agenților însărcinați cu executarea (OSAE).

Articolul 50 alineatul (1) litera (g) – Măsura în care conturile comune și cele ale mandatarilor pot fi indisponibilizate

În temeiul legislației portugheze, se presupune că părțile au o cotă egală în credit, astfel încât, cu excepția cazului în care există dovezi contrare, se presupune că fiecare deponent deține jumătate din fondurile depuse în cont (articolele 513 și 516 din Codul civil). Prin urmare, ordonanța asigurătorie se referă la contribuția debitorului în contul comun, pornindu-se de la premisa potrivit căreia cotele sunt egale [articolul 780 alineatul (5) din Codul de procedură civilă, CPC].

Această prezumție poate fi eliminată prin prezentarea de dovezi contrare; trebuie să se dovedească faptul că sumele depuse în contul bancar aparțin unui titular unic al contului ori unuia dintre titularii contului, că titularii dețin cote diferite în cont sau că fondurile aparțin unui terț.

În cazul în care ordonanța asigurătorie se referă doar la unul dintre soți, dar poprirea se efectuează asupra unui cont deținut în comun de către soți, întrucât se consideră că debitorul nu dispune de active suficiente, soțului/soției persoanei împotriva căreia este inițiată ordonanța asigurătorie trebuie să i se notifice faptul că este necesar să solicite separarea proprietății sau să declare că acceptă să împartă datoria; acest lucru va fi realizat la solicitarea soțului împotriva căruia este inițiată ordonanța asigurătorie. În cazul în care ordonanța asigurătorie a fost inițiată doar împotriva unuia dintre soți și împotriva unui cont care este deținut doar de acesta, soțul în cauză poate declara faptul că datoria este comună, caz în care o ordonanță asigurătorie poate fi emisă împotriva contului comun al soților, dacă există [articolul 740 alineatul (1), articolul 741 alineatul (1) și articolul 742 alineatul (1) din CPC].

În cazul în care titularul contului este debitorul, dar se presupune că fondurile existente în acest cont aparțin unei părți terțe, aceasta din urmă poate formula obiecții [articolul 342 alineatul (1) din CPC]. În cazul în care debitorul este proprietarul fondurilor depuse într-un cont deținut de o parte terță, aceasta din urmă poate formula o cale de atac împotriva ordonanței asigurătorii sau poate ridica obiecții, prezentând probe factuale sau aducând dovezi care nu au fost luate în considerare de către instanță și care ar putea anula motivele adoptării ordonanței asigurătorii [articolul 372 alineatul (1) din CPC]. În prima instanță, partea terță va încerca să împiedice poprirea/sechestrul fondurilor, în timp ce în a doua instanță, debitorul va face acest lucru.

Articolul 50 alineatul (1) litera (h) – Normele aplicabile cuantumurilor exceptate de la înființarea unui sechestr

În conformitate cu articolul 391 alineatul (2) din CPC, ordonanței asigurătorii i se aplică dispozițiile care se aplică popririi/sechestrului, adaptate, dacă este necesar.

Poprirea/sechestrul trebuie să se limiteze la activele necesare pentru plata datoriei care face obiectul executării și a costurilor preconizate aferente executării [articolul 735 alineatul (3) din CPC].

În conformitate cu articolul 738 din CPC, sunt exceptate de la poprire: două treimi din venitul net, salariile, sumele periodice primite cu titlu de pensie sau orice alte prestații sociale, asigurările, indemnizațiile sau renta de accident, precum și orice alte plăți similare care asigură mijloacele de existență ale debitorului. Pentru a calcula partea lichidă a plăților menționate mai sus, doar contribuțiile care sunt obligatorii din punct de vedere juridic sunt luate în considerare. Suma maximă care este exceptată de la poprire este echivalentă cu trei salarii minime la nivel național la momentul popririi; în cazul în care debitorul nu dispune de alte venituri, suma minimă exceptată este echivalentă cu un salariu minim la nivel național.

În cazul specific al popririi asigurătorii a conturilor bancare, suma totală reprezentând salariul minim la nivel național este exceptată de la poprire.

Având în vedere cuantumul, tipul datoriei restante, nevoile persoanei împotriva căreia se solicită executarea și situația sa familială, judecătorul poate, în mod excepțional, la cererea persoanei împotriva căreia se solicită executarea, să reducă valoarea venitului care poate fi poprit, pentru o perioadă pe care o consideră rezonabilă (dar nu mai mult de un an) și ar putea chiar să exonereze persoana de poprire.

În fine, depozitele bancare sunt exceptate de la poprire dacă acestea sunt obținute prin plata unui împrumut care este, la rândul său, exceptat de la poprire în conformitate cu articolul 739 din CPC.

Articolul 50 alineatul (1) litera (i) – Taxele, dacă sunt percepute de bănci, pentru punerea în aplicare a ordonanțelor naționale echivalente sau pentru furnizarea de informații privind contul bancar, precum și informații referitoare la partea căreia îi revine obligația de a plăti taxele respective

Băncile au dreptul de a fi remunerate doar pentru serviciile pe care le furnizează în cazurile în care creditorul este o întreprindere comercială care, în anul precedent, a depus cel puțin 200 de cereri de încuviințare a unor măsuri provizorii la o instanță, registru sau punct de contact [articolul 780 alineatul (12) din CPC].

Ordinul de punere în aplicare nr. 202/2011 din 20 mai 2011, astfel cum a fost modificat ultima dată, stabilește nivelul, metodele de plată și de recuperare, precum și repartizarea sumelor referitoare la această remunerație.

Această remunerație se referă la costurile suportate care țin exclusiv de responsabilitatea creditorului, nu include taxele și comisioanele executorului judecătoresc sau costurile aferente executării și nici nu poate fi declarată drept costuri ale părților [articolul 1 alineatul (2) din Ordinul nr. 202/2011 din 20 mai 2011].

În cazul popririi unor fonduri dintr-un cont bancar stabilit în numele persoanei împotriva căreia se solicită executarea, se datorează o cincime (1/5) dintr-o unitate de cont, care se ridică la 20,40 EUR.

În cazul în care nu este posibilă poprirea (atunci când nu există conturi bancare sau fonduri bancare în numele persoanei împotriva căreia se solicită executarea) se datorează o zecime (1/10) dintr-o unitate de cont, care se ridică la 10,20 EUR.

Articolul 50 alineatul (1) litera (j) – Baremul taxelor sau alt set de norme de stabilire a taxelor percepute de orice autoritate sau alt organism implicat în prelucrarea sau în executarea ordonanței asigurătorii

În Portugalia, informațiile privind conturile bancare sunt furnizate de bănci în conformitate cu condițiile și cuantumul menționate la articolul 50 alineatul (1) litera (i).

Următoarele cheltuieli sunt suportate pentru prelucrarea sau executarea ordonanței asigurătorii:

25 EUR, în cazul în care debitorul este domiciliat în statul membru de origine;

51 EUR, în cazul în care debitorul este domiciliat într-un stat membru care nu este statul membru de origine.

Articolul 50 alineatul (1) litera (k) – Ordinea de prioritate, dacă este cazul, a ordonanțelor naționale echivalente

Nu se aplică.

Articolul 50 alineatul (1) litera (l) – Instanțele sau autoritatea de executare competente pentru acordarea unei căi de atac

Căile de atac împotriva unei ordonanțe asigurătorii în temeiul articolului 33 alineatul (1):

Instanța competentă să soluționeze o cale de atac este instanța de prim grad de jurisdicție care a pronunțat ordonanța asigurătorie.

Căile de atac împotriva executării unei ordonanțe asigurătorii în temeiul articolului 34:

Instanțele civile centrale în cazul executărilor cu o valoare de peste 50 000 EUR*

Instanțele civile locale sau, în cazul în care acestea nu există, instanțele cu competență generală în cazul executărilor cu o valoare de 50 000 EUR sau mai mică.

* Această sumă include capitalul și dobânzile/penalitățile calculate până la data la care a fost prezentată ordonanța asigurătorie.

Articolul 50 alineatul (1) litera (m) – Instanțele la care trebuie introdusă o cale de atac și termenul, dacă este prevăzut, pentru introducerea căii de atac

Căile de atac trebuie să fie introduse în fața instanței care a emis ordonanța contestată [articolul 637 alineatul (1) din Codul de procedură civilă]. După ce au fost introduse, căile de atac sunt trimise spre examinare Curții de Apel (*Tribunal da Relação*).

Termenul pentru introducerea unei căi de atac este de 15 zile de la notificarea ordonanței [articolul 638 alineatul (1) și articolul 363 alineatul (1) din CPC].

Articolul 50 alineatul (1) litera (n) – Taxele judiciare

În contextul unei măsuri provizorii, partea solicitantă trebuie să plătească costuri procedurale în valoare de 306 EUR.

În cazul unei căi de atac formulate împotriva unei ordonanțe, partea solicitantă poate plăti costuri procedurale între 306 EUR și 612 EUR.

În conformitate cu articolul 145 alineatul (1) din CPC, costurile procedurale trebuie să fie plătite la începutul procedurii.

Tabelele II și III, menționate la articolul 7 alineatele (1), (4), (5) și (7) din Regulamentul privind costurile procedurale (Decretul-lege nr. 34/2008 din 26 februarie 2008), pot fi găsite [aici](#).

Articolul 50 alineatul (1) litera (o) – Limbile acceptate pentru traducerea documentelor

Nu se aplică.

Ultima actualizare: 26/02/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.